

РЕШЕНИЕ

№ 3393

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 28.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **54** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.38, ал.6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД, приложимата редакция ДВ, бр.91/2006г.). Образувано е по жалби на [фирма] (с наименования М. и М. в текста на решението) и [фирма] (в несъстоятелност, наричан по-долу в текста Х.) срещу Решение № ППН-01-130/2017 от 08.10.2019г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което се обявява жалба рег. № ППН-01-130/31.10.2017 г. подадена от Н. В. Н. за основателна по отношение на жалбоподателите и им се налага имуществена санкция в размер на 50 000 лв. – на първия жалбоподател, и 100 000лв. – на втория жалбоподател, за нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД (приложима редакция ДВ, бр.91/2006г.), съответно чл.6, §1 от Регламент 2016/679. В жалбата на [фирма] се релевират доводи за незаконосъобразност на процесното решение, като постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Считат, че изводът на Комисията за неприложимост на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЗЛД е неправилен. Сочи, че А1 като администратор на лични данни, е предприело всички необходими и изисквани от нормативната уредба технически и организационни мерки за защита на данните на клиентите си от случайно или незаконно унищожаване или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и други незаконни форми на обработване. Твърдят, че не разполагат с компетентност, а и нямат задължение да установяват верността на

твърденията на г-жа Н. за подправяне на подписа й. Считат, че разполагат с валидно сключени договори, носещи подписа на жалбоподателката. Ако се окаже, че в конкретния случай е извършено престъпление, то това деяние било посегателство и срещу правата и законните интереси на А1. Въпреки това, всички задължения на жалбоподателката по оспорените от нея договори били сторнирани. Неправилно Комисията приела, че за нарушението могат да се приложат разпоредбите на Регламент 2016/679 като основание за налагане на процесната санкция, тъй като договорите с жалбоподателката били сключени на 25.05.2017 г. и са прекратени на 17.10.2017 г., т.е. преди датата на началото на прилагане на Регламента – 25.05.2018 г. Сочат, че КЗЛД няма правомощия по случаи, касаещи използване на лични данни, когато последните представляват престъпление по НК. Налице е съставяне и използване на неистински документ, както и удостоверяване на неверни обстоятелства по смисъла на чл.311 във вр. с чл. 308 от НК. Считат, че в случая установяването на факта дали данните на г-жа Н. са обработвани с престъпна цел са действия от компетентността на разследващите органи, поради което наказателното производство следва да се осъществи по реда на НПК. Твърдят, че при постановяване на решението си Комисията е нарушила разпоредбата на чл. 35 от АПК, както и, че не е спазен един от основните принципи, предвидени в кодекса, а именно принципът за истинност, разписан в чл. 7. Комисията не е взела предвид, че дори и да е било налице някакво нарушение на нормативната уредба в областта на личните данни, то то било отстранено на 17.10.2017 г., когато сключените договори с г-жа Н. били прекратени. Не били налице доказателства, че жалбоподателката е претърпяла вреди от сключените договори, за да може Комисията да твърди, че такива са налице и това е основание за налагане на по-висок размер санкция. В решението си Комисията обосновала налагането на санкцията едновременно със ЗЗЛД и с Регламента, което представлявало съществено процесуално нарушение и нарушавало правото на защита на дружеството. Дори да се приеме за приложим, не са обсъдени всички критерии по чл. 83, §2 от регламента. Твърди се, че Комисията неправилно определила размера на наложената имуществена санкция, като този размер не бил съобразен с характера и степента на извършеното нарушение и е значително над минимума, предвиден в разпоредбата на чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД. Считат, че с определяне на санкция в размер близък до минимума от 10 000 лв. също би постигната целта на закона. Поради това се иска отмяна на процесното решение или алтернативно – намаляване на наложената санкция. Претендират се разноски.

В жалбата на [фирма] се сочи, че дружеството е предлагало в своята търговска мрежа услугите и продуктите на [фирма] (сега [фирма]) по силата на сключен договор от 01.12.2005 г. и анекси към него. По силата на този договор дружеството имало право да сключва от името на Оператора договори за услуга с негови абонати и да приема заявки за услуги, а именно: изисква се личната карта на лицето, за да се попълнят данните му в договора, извършвала се проверка дали предоставената лична карта не е обявена за изгубена в системата на МВР, като договора се изготвял в два екземпляра – единия за Оператора, а другия за клиента. След подписване на документите от клиента, единия екземпляр му се давал, а другият се изпращал на Оператора като втора страна по договора. Х. не съхранявало нито копия, нито оригинали на договорите, които са сключвани в търговските му обекти. Твърдят, че при сключването на договорите и обработката на личните данни на Н. Н., [фирма] действало изцяло при спазване разпоредбите на ЗЗЛД, като личните данни на Н. са

били предоставени за обработка на дружеството и М. преди и във връзка със сключването на договорите. Съгласно сключените договори към момента на подписването им били налице договорни отношения между [фирма] и жалбоподателката Н., чиито лични данни били обработени. Твърдят, че сключените договори за услуга между [фирма] и Н. Н. чрез посредничеството на [фирма] на 25.05.2017 г. са валидни и са произвели своето правно действие, а личните данни на Н. били използвани правомерно и в съответствие със закона. Считат, че не е извършена злоупотреба и/или неправомерно използване на личните данни на Н.. Оспорват извършената експертиза в производството пред КЗЛД. Молят за отмяна на процесното решение, в частта му, в която е наложена имуществена санкция на [фирма].

Жалбоподателите:

[фирма], редовно уведомени, се представляват от адв. Ж., която поддържа жалбата. Представя списък на разноските.

[фирма], редовно уведомени, не изпращат представител.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, редовно уведомени, се представляват от юрк. А., който оспорва жалбата. Счита, че в административното производство категорично е установено извършеното нарушение и от двете дружества. Извършеното нарушение е обработване на лични данни без основание. Относно санкционната част на процесното решение счита, че Комисията е упражнила правомощията си, с които е разполагала към момента на произнасяне по жалбата. Моли в случай, че бъде констатирано нарушението, но бъде отменена санкционната част, преписката да бъде върната на Комисията за ново произнасяне. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В случай, че има частична отмяна на акта, същото да се вземе предвид. Представя подробни съображения в писмени бележки.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по жалба на Н. В. Н. от 31.10.2017 г. срещу [фирма] (със сменено в хода на производството наименование – [фирма]) и [фирма], за неправомерно обработване на личните й данни, изразяващо се в съставяне на неистински договори от нейно име. В жалбата са изложени следните твърдения: На 28.10.2017 г. Н. Н. получила писмо от М., в което се твърди, че е сключила договор с тях и трябва да заплати сума за прекратяването му. На 30.10.2017 г., в магазин на мобилния оператор й обяснили, че договорът е сключен на 25.05.2017 г. в магазин на дилъра Х.. От договора видяла, че само трите й имена, ЕГН и номер на лична карта са верни, а постоянният адрес, почеркът и подписите не са. Н. категорично заявява, че не е подписвала никакъв договор за мобилни услуги в Х. към М. на въпросната дата 25.05.2017 г. Моли лицето злоупотребило с личните й данни, да понесе наказателна отговорност, както и допусналите това Х. и М., както и да бъдат изтрити личните й данни от базата данни на двете дружества. Към жалбата е приложено писмо от мобилния оператор относно прекратяване на договор за услуги поради неизпълнение от дата 17.10.2017 г. и договор от Х..

С писма изх. № ППН-01-130/2017#5 от 22.01.2018 г. и № ППН-01-130/2017#4 от 22.01.2018 г., са уведомени [фирма] и [фирма] за подадената жалба (л. 172-173). На основание чл. 36 от АПК и двете дружества са били поканени да изразят писмено

становище по изнесените в жалбата твърдения и да представят относимите по случая писмени доказателства. С писмо изх. № ППН-01-130/2017#3 от 22.01.2018 г. (л. 174) е била уведомена и СДВР, че жалбата е прекратена до тях по компетентност от Комисия за защита на потребителите (КЗП), като се изисква да бъде предоставена информация относно образуваното в СДВР производство и хода му.

В отговор [фирма] е представило писмено становище рег. № ППН-01-130#6(17) от 02.02.2018 г. за неоснователност на жалбата, заедно с копие от договори, копия от сметки и фактури и копие на пълномощно (л. 116-171). В становището са изложени следните твърдения: Г-жа Н. е абонат на мобилни и фиксирани услуги, предоставяни чрез електронната съобщителна мрежа на М. чрез 6 телефонни номера, за които са сключени съответните договори. Във връзка със сключените договори, мобилният оператор издал и съответните сметки и фактури. Незаплащането на дължимите месечни абонаменти за предоставяне на услуги станало повод за прекратяване на посочените договори и за начисляване на неустойки по тях. Договорите с г-жа Н. били сключени в магазин от веригата Х., оперирана от дружеството [фирма], което било търговски представител на М.. Това било извършено при спазване на процедурите, които били уговорени между страните в договора за търговско представителство. Надлежно подписаните документи били предадени на мобилния оператор от Х., и съответно М. пристъпил добросъвестно към изпълнение на този договор – предоставяне на услуги, издаване на надлежните фактури за дължимите суми. Заявяват, че извън полагането на дължимата грижа като администратор на лични данни, мобилният оператор не можело да бъде считан за отговорен за предотвратяването, разкриването и разследването на евентуални престъпления. Дружеството не разполагало с компетентност, а и нямало задължения да установи верността на твърденията за подправяне на подписа на г-жа Н.. Въпреки това и предвид, че М. винаги се стреми да удовлетвори претенциите на клиентите си, всички задължения на жалбоподателката били сторнирани. Считат, че описаното в жалбата представлявало престъпление по смисъла на НК и КЗЛД нямат правомощия да се произнасят по него.

В становище на [фирма] рег. № ППН-01-130#7(17) от 06.02.2018 г. (л. 115) е посочено, че на 25.05.2017 г. между М. и Н. Н. чрез магазин Х. – М. са били сключени 5 договора. Х. предлагало в своята търговска мрежа услугите и продуктите на М. по силата на сключен на 01.12.2005 г. договор и анекси към него. По силата на този договор Х. имало право да сключва от името на мобилния оператор договори за услуги с негови абонати и да приема заявка за услуги, като при обслужване на клиентите се спазва установената от мобилния оператор процедура, а именно: изисква се лична карта за попълване на данните в договора и се извършва проверка дали предоставената лична карта не е обявена за изгубена в системата на МВР. След подписване на документите от клиента, единият екземпляр му се предоставял, а другият се изпращал на мобилния оператор.

Във връзка с постъпила по компетентност от КЗП жалба с идентично съдържание, която е изпратена от КЗП и до СДВР, както и наведените твърдения за извършено престъпление, последователно от органите на МВР, Софийска районна прокуратура и Софийски районен съд е била изискана информация за образувано производство по реда на НПК и копие на почеркова експертиза, в случай, че такава е изготвена. Копие на експертно заключение не е постъпило в КЗЛД. Установено е, че образуваното досъдебно производство по чл. 309, ал. 1, предл. 1 от НК в частта с тъжител Н. Н. е

прекратено по реда на чл. 9, ал. 2 от НК

Въз основа на така събраните данни КЗЛД наведено на 20.03.2019 г. закрито заседание е обявила жалбата за процесуално допустима и като страни в производството са конституирани: жалбоподател Н. Н. и ответна страна [фирма] и [фирма], в качеството им на администратори на лични данни. Комисията с писмо изх. № ППН-01-130(2017)#21 от 17.04.2019 г. (л. 100), е възложила на Научноизследователския институт по криминалистика към МВР да извърши почеркова експертиза на подписите и да установи дали подписите в договорите за мобилни услуги са положени от Н. Н.. Според протокол № 19/ДОК-103 от 24.04.2019 г. (л.98-99) вещото лице е изследвало подписите обекти на експертизата по т. 4.1, т. 4.2 и т. 4.3 и взети сравнителни образци, въз основа на които е направило извод, че подписите - обекти на експертизата по т. 4.1, т. 4.2 и т. 4.3 са копия на подписи, които не са положени от Н. Н..

След изготвянето на експертното заключение е насрочено открито заседание за 17.07.2019 г. за разглеждане на жалбата по същество, за което страните са били уведомени.

Жалбата е разгледана в открито заседание, за което е съставен протокол № 30 от 17.07.2019г., в присъствието на 5 члена на КЗЛД. Със същия протокол е взето решение жалбата на Н. по отношение на [фирма] и [фирма] да се приеме за основателна като на първото дружество се наложи санкция в размер на 100 000 лв., а на второто – на размер на 50 000лв. за нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД с приложима редакция към момента на извършване на нарушението.

На 18.07.2019 г. [фирма] е изпратило допълнителни доказателства по повод подадената жалба от Н., а именно договор между [фирма] (предишно наименование [фирма]) и [фирма] за търговско представителство и относимите приложения, както и приложими инструкции и правила за защита на данните към момента на сключване на оспорените договори и извадка от проверката, която е направена на получените от Х. договори. Заявяват, че от дружеството са предприели набор от технически и организационни мерки и като администратор на лични данни са действали добросъвестно. Получили са договор, който е попълнен в съответствие с изискванията и е подписан. Няма как да се знае, че подписите на г-жа Н. са фалшиви. Личните данни на госпожата били обработвани за целта, за която са счели, че има договор.

На 08.10.2019г. е издадено процесното решение, в което е прието, че двете дружества са обработили личните данни на Н. без да е налице нито едно от алтернативно посочените условия за обработване на лични данни по чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД (в редакцията ДВ, бр. 91 от 2006 г.), като е посочено, че заключението по т. 9 от Протокол за извършена експертиза № 19/ДОК-103 от 24.04.2019 г. е категорично, че подписите – обекти на експертизата, са копия на подписите, които не са положени от Н., следователно са положени без нейно съгласие. Прието е, че от 25.05.2018г. се прилага Регламент № 2016/679, но процесното нарушение като извършено преди тази дата, следва да се преценява с оглед материалния закон, който е бил в сила към момента на извършването му. За нарушен е посочен чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД(в редакцията ДВ, бр. 91 от 2006 г.), който съответства на чл. 6, §1 от Регламента. При определяне на санкцията е взето предвид естеството, тежестта и последиците от нарушението, както и всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и на тази база и на основание чл. 58, §2, б. „и“ във връзка с чл. 83, §5, б. „а“ от Регламента, на [фирма] е наложена имуществена санкция от 50 000лв., а на [фирма]

100 000 лв. Препис от решението е връчен на [фирма] на 11.10.2019г., а на [фирма] – на 25.11.2019г. чрез синдик. Жалбите са подадени съответно на 23.10.2019г. (л.34) и на 06.12.2019г. (л.7) чрез куриерски услуги.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбите са процесуално допустими, като подадени в срок, от легитимирани за това лица - адресати и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледани по същество, жалбите са частично основателни по изложените по-долу съображения.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен колективен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД (приложимата им редакция, ДВ бр. 103/2005 г.). Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол № 30/17.07.2019 г. Комисията, в качеството си на колегиален орган, е постановила процесното решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Съдът намира обаче за частично основателни твърденията на жалбоподателите за допуснати нарушения на материалния закон при постановяване на процесното решение.

По делото е безспорно установено, че жалбоподателите [фирма] (преди това неговия праводател [фирма]) и [фирма], са администратори на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД (редакция ДВ, бр. 91/2006 г.).

Според определението, дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД (отм. ДВ, бр. 17 от 2019 г.) Лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. В ал. 2 на чл. 2 от ЗЗЛД (отм.) е въведено задължение за обработване на личните данни законосъобразно и добросъвестно, като същите се събират за конкретни, точно определени и законни цели и не следва да се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели.

Определение на понятието „обработване на лични данни“ е дадено в § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД (редакция ДВ, бр. 91 от 2006 г.), съгласно която норма това е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение,

възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване.

В чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД (отм. ДВ, бр. 17/2019 г.) императивно е установено, че обработването на лични данни е допустимо само при наличие на някое от изчерпателно регламентирания основания в т. 1 – т. 7 или когато се извършва единствено за целите на журналистическата дейност, литературното или художественото изразяване, доколкото това обработване не нарушава правото на личен живот на лицето, за което се отнасят данните (чл. 4, ал. 2, отм.).

В случая е законосъобразен изводът на Комисията, че А1 и Х. са обработили личните данни на Н. Н. чрез различни действия по обработване без да е налице нито едно от алтернативно посочените условия за обработване на лични данни по чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД (в редакцията ДВ, бр. 91 от 2006 г.). Х. е обработило личните данни като ги е събрало и употребило за съставянето на договорите и приложенията към тях, след което е предоставило документите с личните данни на мобилния оператор А1, а А1 е обработило личните данни чрез употребата им за целите на предоставяне на мобилните услуги, считайки Н. за клиент въз основа на получените от Х. договори, предприело е действия по начисляване на задължения, изготвяне на фактури и е уведомило лицето за тях. Като администратори на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД жалбоподателите [фирма] и [фирма] имат задължение да обработват личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. Съгласно §1, т. 13 от ДР на ЗЗЛД "Съгласие на физическото лице" е всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани. Видно от приложените по делото доказателства, както и данните от проверката, осъществена от административния орган, правилно е прието за установено, че подписите положени върху представените договори – обекти на експертизата, са положени без знанието и съгласието на Н. Н.. В административното и съдебното производство не са ангажирани доказателства, които да установяват, че договорите са сключени от Н., напротив по безспорен начин е установено, че подписите положени за абонат не са изпълнени от Н., като [фирма] и [фирма] са обработвали личните данни на Н. Н. без да са изпълнени предвидените в нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД условия за това. Правилно и обосновано Комисията е приела, че е доказано допуснатото от оспорващите дружества нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, изразяващо се в това, че в качеството си на администратори на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД дружествата имат задължение да обработват личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо, при наличие на поне една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД, каквито в настоящия случай не са налице. Предпоставките на тези разпоредби не са осъществени и личните данни на лицето са обработени, без да е налице законово основание за това, като физическото лице, за което се отнасят

данните не е дало и изрично своето съгласие. В случая личните данни на Н. са обработени без нейното съгласие (§ 1, т. 13 от ДР на ЗЗЛД).

Към датата на сключване на договорите – 25.05.2017 г., когато е извършено нарушението, действа редакцията на ЗЗЛД след последното изменение в ДВ, бр. 81 от т. 14.10.2016 г., в сила от 14.10.2016 г. В чл. 4 от действащата тогава редакция на ЗЗЛД са залегнали основанията за обработване на лични данни и изричното съгласие на физическото лице, за което данните се отнасят, е едно от условията за допустимост на обработката на лични данни. В мотивите на обжалвания акт са изложени съображения за правната квалификация на нарушението. Извършена е и преценка за съставомерността на деянието съобразно действащата към момента на издаване на процесното решение правна уредба – Регламент (ЕС) 2016/679. Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни, който е действащ за Република България от 25.05.2018г., съгласно чл.99, т.2 от същия. Съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, на основание чл. 142, ал. 1 от АПК. Но когато се касае за преценка на извършени нарушения, квалификацията им следва да се съобрази с действащите към момента на издаване на акта материалноправни норми. Едно деяние е нарушение, ако е обявено за такова с действаща към момента на извършването му правна норма, която да е приета за нарушена. Ето защо, извършените нарушения от жалбоподателите следва да се квалифицират само по действащите към момента на извършването им разпоредби. Съдът намира за неотносими доводите на ответника за нарушение на чл.6, §1 от Регламента. В този смисъл е и решение № 892 ОТ 21.01.2020 Г. по адм.д. № 13392/2019 Г., V отд. НА ВАС.

По делото е безспорно доказано, че Н. не е дала съгласието си по чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗЛД нито на [фирма] за събирането и предоставянето на данните, нито на [фирма] – за получаването и употребата им във връзка с този договор. Неоснователни са възраженията на [фирма], че е извършено престъпление, което изключва компетентността на КЗЛД. Става въпрос за два различни вида отговорност – наказателна и административна, носена за две различни деяния - първото за съставяне и употреба на неистински документ, а второто за обработване на лични данни без съгласието на лицето, за което се отнасят. Поради това търсенето на единия вид отговорност не изключва другия.

В санкционната част на акта – по т.2 и 3, за нарушение на чл.4, ал.1 от ЗЗЛД е наложена санкция съгласно чл. 83, §5, б. „а“ от Регламента. След като по отношение на извършеното нарушение се прилага действащата към момента на извършването му правна норма, която е приета за нарушена, то санкционирането му също следва да се извърши съобразно тази правна уредба, освен ако няма последваща – по-благоприятна за нарушителя. КЗЛД е следвало да приложи отнositимата към санкцията и действаща към 25.05.2017 г. разпоредба на чл.42, ал.1 във връзка с чл. 42а от ЗЗЛД. Съгласно тези разпоредби за нарушения по чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв., като ако

нарушенията по този закон са извършени повторно, се налага глоба или имуществена санкция в двоен размер на първоначално наложената. Чл. 83, §5, б. „а“ от Регламента предвижда нарушенията на посочените по-долу разпоредби да подлежат, в съответствие с параграф 2, на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 20 000 000 Е. или, в случай на предприятие — до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока. Нарушенията са на основните принципи за обработване на лични данни, включително условията, свързани с даването на съгласие, в съответствие с членове 5, 6, 7 и 9; на правата на субектите на данни съгласно членове 12—22; на предаването на лични данни на получател в трета държава или международна организация съгласно членове 44—49; на всички задължения, произтичащи от правото на държавите членки, приети съгласно глава IX; неспазване на разпореждане, или на временно или окончателно ограничаване във връзка с обработването или на наложено от надзорния орган преустановяване на потоците от данни съгласно член 58, параграф 2 или непредоставяне на достъп в нарушение на член 58, параграф 1. Освен това разпоредбата не е по-благоприятна, тъй като предвижда по-висок размер на максимума на санкцията. Поради това жалбоподателите не могат да бъдат санкционирани имуществено за нарушение на чл.4, ал.1 (отм.) ЗЗЛД по чл. 83, §5, б. „а“ от Регламент 2016/679. В тази част КЗЛД е приела решението си в нарушение на материалния закон, което е основание за неговата отмяна по т.2 и 3. С оглед установеното нарушение преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне и определяне на размера на санкцията съгласно приложимите разпоредби на чл. 42, ал.1 и чл.42а (отм.) от ЗЗЛД като се съобрази тежестта на нарушението на всеки от жалбоподателите, възможността да се изпълнят целите му спрямо всеки от тях, и се обоснове конкретно и поотделно за всеки жалбоподател твърдението за повторност по смисъла на §1, т.9 от ДР на ЗЗЛД, ако такава е налице.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на оспорващото дружество [фирма] се дължат сторените от него разноски по делото – държавна такса за първоинстанционна жалба, както и заплатено адвокатско възнаграждение за правна защита и процесуално представителство пред настоящата инстанция в размер, определен съобразно уважената част от оспорването. При определяне на крайния размер на дължимите на [фирма] разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде съобразено и направеното от насрещната страна възражение за прекомерност, като съдът извърши преценка относно действителната фактическа и правна сложност на делото. Делото е с определен материален интерес относно наложената имуществена санкция в размер на 50 000 лв.. Минималния хонорар съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. възнаграждението е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Заплатения от оспорващия хонорар е 5 400 лв., договорен по настоящото дело в приложен договор за правни услуги и заплатен съгласно представената фактура на л. 273, като същия надвишава минималния и следователно е прекомерен. В тази връзка и след преценка на всички релевантни обстоятелства, настоящият

съдебен състав определя размера на дължимото адвокатско възнаграждение на 1 015 лева. По тези съображения, КЗЛД следва да бъде осъдена да заплати на [фирма] обща сума в размер на 1 040 (хиляда и четиридесет) лева, представляваща разноски по делото, съобразно уважената част. Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 30-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалби на [фирма] и [фирма] Решение № ППН-01-130/2017 от 08.10.2019г. на Комисията за защита на личните данни, в санкционната му част по т. 2 и т.3.

ИЗПРАЩА делото като преписка, на основание чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне в отменената част, в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите му.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], 1309, [улица] сумата в размер на 1 040 лева, представляваща разноски по адм. дело № 54/2020 г., съобразно уважената част.

ОТХВЪРЛЯ жалбите на [фирма] и [фирма] в останалата им част.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: